ŞEHİT MOR GEVARGİS VE AZİZ MOR ŞALİTO'NUN YAŞAM ÖYKÜLERİ

Çeviren: Papaz Hanna Aykurt

ŞEHİT MOR GEVARGİS VE AZİZ MOR ŞALİTO'NUN YAŞAM ÖYKÜLERİ

Çeviren: Papaz Hanna Aykurt

Basılması için onay verilmiştir.

† Filüksinos Yusuf ÇETİN
İstanbul Süryani Ortodoks
Cemaati Ruhani Reisi ve
Patrik Vekili

Baskı: Anadolu Ofset – İstanbul
Tel.: (0212) 567 13 89

1. Baskı, Şubat 2002

İsteme Adresi:

Meryemana Kilisesi
Tarlabaşı Karakurum Sk.
No: 20 Beyoğlu – İstanbul
Tel.: (0212) 238 54 70 – 71
http: www.suryanikadim.org
e-mail: info@suryanikadim.org

İÇİNDEKİLER

ÖNSÖZ

Hıristiyanlığı yayma uğruna Rab İsa Mesih'in öğrencileri gibi, birçok imanlı kişi de üstlendiği bu görev için şehit olmuştur. Bazıları arenalarda aslanlara yem olarak verilirken, bazılarının derileri yüzdürülmüş, fırınlara atılmış ve bir kısmının ise başları kesilmiştir. Ancak tüm bu zorluklar ne müjdecileri ne azizleri doğru bildikleri bu yoldan caydırabilmiş ve ne de Hıristiyanlığın yayılışını engelleyebilmiştir.

Yüce Tanrı'nın kutsal sözlerini kendilerine yaşam biçimi edinmiş, Hıristiyanlığı yüceltmek için

herşeylerini bırakıp bu uğurda feda eden **Aziz Mor Şalito** ve **Şehit Mor Gevargis**'in temiz ve örnek yaşamını Süryaniceden Türkçeye çevirmeyi yararlı gördüm.

Herkese yararlı olmasını umduğum bu kitapçığın hazırlanmasında ve basılmasında yardımlarını benden esirgemeyen Sayın Zeki Demir ve Dr. Stefan Saçu'ya teşekkür ederim.

Papaz Hanna AYKURT
Ocak, 2002 - İstanbul

ŞEHİT MOR GEVARGİS'İN YAŞAM ÖYKÜSÜ

M. S. 303

Mesih'in kiliseleri zamanla çoğaldıkça, iman etmeyen kralların da inanlılara karşı zulümleri şiddetle artıyordu. Müjdecileri ve vaizleri tehdit edip sürükleyerek Şeytan ve cinlerin korkusu ile, putlarına sunular sunmaları için onları zorluyorlardı.

O zamanlarda Kral Davdine, Şeytan tarafından tahrik olunarak, kendi hükümranlığı altında ve onun kötülük ortakları olan 4 kırala şu sözleri içeren bir mektup yazdı:

"Kulağıma bazı insanların Eraklis ve Afolus'a değil de Yahudilerin işkence edip kamçılarla döverek çarmıha gerdikleri kişiye taptıklarını işitiyorum. Size bu mektubu yazma amacım da bu meseleden ibarettir. Düşündüm ki, bu konuda birbirimizin fikrini almak için toplanıp bu olaylara karşı güçlerimizi birleştirmemizin zamanı geldi. Sizler kudretli, güçlü krallar olarak eminim ki bana yardımınızı esirgemiyeceksiniz."

Mektuplar dünyanın her tarafında bulunan Krallara yetişir yetişmez, kısa süre içinde tüm krallar, halkları ile birlikte bu kralın bulunduğu ilde toplandılar.

Ertesi günü, Kral varolan tüm işkence aletlerinin hazırlanıp ortaya çıkarılmasını emretti. Bunun ardından bakır kazanlar, bilenmiş kılıçlar, kelepçeler, dilleri koparan çelikler, diş çeken kerpetenler, boyunlara takılan çengeller ve akla dahi gelmeyecek her çeşit işkence aletleri inanan halka karşı kullanılmak üzere hazırlandı.

Ve bu kral, cesaret edip de, tanrılara tapmamaya niyetlenen birilerine rastlarsa veya işitirse, onların kalelerini yıkıp kafalarının derisini yüzeceğini, beyinlerini çıkarıp gözlerini patlatacağını, ayaklarını kesip iç organlarını köpeklere yem olarak vereceğini söyledi.

Halk korku ve şaşkınlıkla bakıp duruyordu. Kimse cesaret edip tanıklık edemezdi, öyle ki işkence aletleri göz önüne serilmişti. Halk korkuyla titriyor ve insanlar kendi kendilerine, "acaba bu işkence yükünü taşıyabilen olur mu?" diye düşünüp duruyorlardı. O günden itibaren 3 ay kadar bir süre hiç kimse Hıristiyan olduğunu söylemeye dahi cesaret edemedi.

Ancak bu gerçeğin hizmetçisinin nuru gökten yere kadar parladı. Kapadokya yöresinde yargıç derecesinde hizmet gören ve bu görevini bitirip çok servet topladıktan sonra, Kral Davdine'nin yanına komutan kademesinde çalışmak amacı ile geldi. Orada Mesih´e hakaret edildiğini, cinler ve putlara tapınıldığını görünce, topladığı bütün servetini, altın gümüş ve para neyi varsa fakir ve muhtaçlara dağıtıp tek bir giysi ile Kral Davdine'nin karşısına çıktı.

Ve yüksek bir haykırışla, "Ben Hıristiyanım! Senin tehditlerin sonuç vermeyecek, sen ve yandaşların mağlup olacak tanrıların utanacaklar ve yeri - göğü yaratmayan bu tanrılar yer yüzünden yok edileceklerdir. Ben yanlız tek ve gerçek Allah, biricik Oğlu ve Kutsal Ruhu'na ve bölünmeyen tek tanrılığa iman eder ve bunu ikrar ederim" dedi.

Kral ona bakarak şöyle dedi: "Sapıttın mı ey zarif ve gururlu Gevargis? Bana basit birisiymiş gibi hakaret ettin. Tanrılara itaat et ve onlara tapın. Bilmez misin ki onlara karşı cesaret gösterenleri affetmezler. Gel, yaklaş ve onlara sunu takdim et ve bil ki, Afolu göğü açtı, Areklis ise, yerin temellerini kurdu. Sirafiyun ve Fisidun denizi bağladı ki sınırları geçmesin. Yahudilerin işkence ve kamçılarla dövdükleri ve çarmıha gerdikleri Mesih denilen zat ise bu söylediklerimden birini dahi gerçekleştiremedi."

Magentiyus Aristutlis ona bakarak, adını ve nereden geldigini sordu. Mutlu Aziz, "Halk arasında Gevargis diye çağrılan Hıristiyanım" diye cevap verdi.

Kral Aziz Gevargis'e yaklaşıp, "kötü işkencelerle öldürülmek istemiyorsan tanrılara sunu sunmalısın" dedi. Gevargis ona; "Çekil pis Şeytan! Sen bana tuzaksın" cevabını verir vermez, Kral Gevargis'i ağaca asmaları ve vücudunu demir tarakla taramaları için adamlarına emir verdi.

Kötü Kral, azizin parçalarının dağıldığını, kanının yere döküldüğünü gördüğü yetmemiş gibi, onun işini tam bitirsin diye, onu yere atmalarını, testereden uçlarında uzun çiviler, yanlarında uzun

sırıklar olan ve değirmen gibi dönen çark yapmalarını emretti. Yukarıdan kılıç gibi görünüyordu, aşağıda keskin dişleri ve sırıkları vardı.

Kral, adamlarına Aziz Gevargis'i o çarkın üzerine koymalarını emretti. Aziz Gevargis çarkın yanına yaklaştığında önce kendi kendine korku ile titreyerek bu işkencelerden kurtulamayacağını düşündü, fakat hemen pişmanlık duyarak kendi kendine niçin böyle bir korkuya kapıldığını düşündü. Öyle ki, kendisine düşen hisseyi anlamalıydı. Birden Rab Mesih'in iki hırsızın ortasında çarmıha gerildiği aklına geldi. Sonra büyük bir sevinçle çarkın yanına koşarak gitti ve, "Ey Rab Mesih senin ellerine canımı teslim ediyorum" dedi. Ve büyük bir acı içinde çarkın dişleri ve çelik sırıkların arasına kapandı organları kesildi, vücudu on parçaya bölündü.

Kral Davdine ile beraber Mısır kralı, Karkulya'lı kral ve Magentiyus Aristitlus seslerini kaldırarak, halka karşı; "Afol'u, Eraklis ve dişi tanrıçalar arasında Efes tanrıçası Artemis'ten başka tanrılar olmadığını bilmiyor musunuz? Bu Gevargisin Allah'ı hani nerede? O ki, Yahudiler onunla alay ederek işkence ile Kudüs şehrinde O'nu çarmıha gerdiler. Neden dostu ve sevgilisi Gevargis'i elimizden kurtarmadı?" diye sordular.

Kral, daha sonra onun kuyuya atılmasını emretti. Saat on sularında, kahvaltı esnasında, büyük bir dehşet yaşandı, öyle ki dağlar yıkılmaya başladılar ve Rab Mesih göksel arabanın üstünde göründü, meleklerin ordusu kuyunun üzerinde duruyordu. Rab Mesih'in, melek Cebrail'le konuştuğunu ve ona şu sözleri söylediğini işittiler; "sana ahdimi söylüyorum, bu kuyuya in ve kulum Gevargis'i oradan getir. Çünkü bu işkencelerden kurtulamam diye düşünmüştü. İşte şimdi bana iman ve ikrar etsinler ve bilsinler ki, İbrahim`in, İshak'ın ve Yakup'un Allah'ı benim."

Aziz Gevargis kuyudan çıkarken Rab onun elinden tutarak şöyle dedi: "İlk insanı yaratan bu eldir ve bu el seni de yarattı." Ve Rab onun yüzüne üfleyerek Kutsal Ruh'la doldurdu ve ona Kral Davdine'yi ve yanında bulunanlarla, bütün kralları utandırması için onların yanına gitmesini söyledi. Bunları söyledikten sonra büyük izzetle yüceldi.

Mutlu Gevargis kralları putların evinde gördü. Kralın karşısında durup ona, "Beni tanıyor musun Kral Davdine?" diye sordu. Kral ona bakıp kim olduğunu sordu. Mutlu Aziz ona, kendisinin çarkta parçalanan Gevargis olduğunu söyledi ve şöyle devam etti, "Mesih'i niçin tahkir ettin, işte görü-

yorsun O, beni ölümden diriltti." Kral ona bakarak bunun, onun ruhu olduğunu düşündü. Magnetis ise "ona benziyor" dedi. Aziz, "gerçekten de, kuyuya attığınız Gevargis benim" diyerek karşılık verdi. Antuninos Estratelis, Aziz Gevargis'in ölümden dirildiğini görünce, o ve onunla beraber olanların hepsi tek Allah'a iman ettiler.

Kral Davdine, halkın çoğunun Allah'a iman ettiğini görünce, şehrin dışında hepsinin on parçaya ayrılarak öldürülmeleri emrini verdi. Bu kişiler, tanıklıklarını, şahadetlerini iyi bir inanç ve imanla tamamladılar. Şeytan, Kralın yüreğine girerek, Aziz Gevargis'i nasıl helak edeceğini düşünene kadar Aziz'in ceza evine atılmasını, ayaklarına çelikten bir ayakkabı hazırlanmasını, içine çiviler konulmasını ve ona giydirilmesini emretti.

Bu emirler hemen uygulandı. Çiviler ayaklarını yaralayıp, kanattı, öyle ki kısa zamanda vücudunu taşıyamaz hale gelmişti. Buna rağmen yavaş, yavaş yürüyerek ceza evinin bulunduğu şehre vardı. Kötü kral onu o halde görünce gülerek; "neden koşmuyorsun Gevargis, sana düşen payı iyi bil. Neden kaygılanıyor ve sıkılıyorsun? Bil ki, Rabbin çarmıha gerildi" dedi. Aziz dua edip, "Ey Rabbim beni bırakma, benden uzaklaşma" dedi. O anda Rabbin meleklerinin başkanı melek Mihayel

elindeki kabından yaralarının üzerine yağı döker dökmez yaraları iyileşti. Yaraları iyileşmiş olarak gelip Kralın karşısında kalkarak tanrıların isimlerini bana oku dedi. Çünkü sen bana, Afol'u göğü açtı dedin, ama bu görünenlerden hiç birini yapmadı. Heraklis yerin esas ve temellerini kurdu ve Atni göğü serdi dedin, ama bunlardan hiç birini yapmadılar ve yapamazlar. Çünkü boş putlardır. Ama bu sürüden seçeceğim çok kuzularım var ve Rabbimin ağılına girdirmem gerektir.

Bunlardan hangisi elçilerin başı Simon Petrus'tur? Srafiyun hırsızların başkanı mı, seçilmiş Samuel peygamber mi, yoksa azgın Tektun mu? Çölde kırk yıl milleti yöneten ve İsrail halkına yemek veren Musa mı, yoksa sapık Heraklis mi? Söyle bana bunlardan hangisini kendine seçiyorsun? Şehitlerin ve ikrar edenlerin sevgi ve bilgeliklerini mi, yoksa putların düşmanlık ve savaşlarını mı?

Meryem, insanlığımızla Allah'ı doğurdu. İzbil, Allah'ın peygamberlerini öldürdü. Sahte tanrıların hepsinin deli olduğunu ve onlarda cinler bulunduğunu, onlardan hiçbir fayda gelmediğini bak da gör. Ama Şeytan kralı yine tahrik etti ve kral, azizin kama ve hançerlerle öldürülmesini istedi. O esnada kral Magnistus ondan bir dilekte bulunacağını ve eğer bunu yerine getirebilirse Allah'a iman ede-

ceğini söyledi. İsteğini de şu sözlerle dile getirdi: "İsteğim şudur; burada kralların on dört tane toplantı odası vardır ve bu odaların içinde de direkler bulunur. Bu ağaçlardan bazıları meyve verir, bazıları meyve vermezler. Şayet meyve vermeyenleri tekrar yeşertip, meyva verdirirsen ve meyva verenleri de meyvesiz yeşertirsen, senin Allah'ına iman edeceğim."

Mutlu Aziz, ona, "Allah'ın yanında bu şeyler zor işler değildir. Yalnız şunu bil ki senin için değil, ancak inananlar için Allah´a yalvarıp dua edeceğim" dedi ve sonra duaya başladı. Hüzünlü ve kırık bir yürekle Allah´a yalvardı. Kendisi daha duada iken, hava sertleşti, yer sarsıldı, orada bulunanlarda büyük bir korku oldu, şimşekler çaktı ve o on dört divandaki ağaçlar, filizlenip yaprak verdiler, meyve verenler meyvesiz, meyve vermeyenler ise, meyve verdiler.

Kral Davdine bunu görünce; "Tanrı Afolu sen ne büyüksün, kuru ağaçlarda dahi gücünü gösteriyorsun. Güneş, ay ve yetmiş iki tanrının hakkı için, ey Gevargis kurtuluşun yok" dedi ve onu ceza evine attı.

Kral Tarakline, kral Davdine'ye kendisinin Gevargis'ten bir mucize yapmasını istediğini söyledi. Bunun üzerine Gevargis ceza evinden kralın huzu-

runa getirildi. Kral ona oralarda kayadan oyulmuş bir çukur olduğunu ve bu çukurun içindeki gömülü cesetlerin sayısını bilmediğini, şayet gerçekten Allah onu duyuyorsa, dua edip bu ölülerin dirilmesini sağlamasını, bunun karşılığında da kendisinin Allah'a iman edeceğini söyledi.

Gevargis oradaki kemiklerin yanına getirilmesini istedi. Kral gidip çukuru açtığında, kemiklerin çoktan toprak olmuş olduklarını farketti. Gevargis toprağın toplanmasını ve kendisine getirilmesini istedi. Mutlu Aziz o toprağı eline aldıktan sonra, Rab'bin önüne sunup gözlerini Rabbine doğru çevirerek şunları söyledi: "Her şeyi tutan ve her şeye kadir olan, galibiyet ve nurla kuşanmış Rab! Sana yalvarıyorum, yaratan ve umut olan kralların kralı İsa Mesih, bu isteğimi yerine getirmeni diliyorum ki, bu kötülük işleyen adamlara, kral Davdine`ye ve yanında bulunan yetmiş krala senin tek Allah olduğunu göstereyim. Sen ki dağları terazi ile ölçtün ve tepeleri teraziye koydun ve Kızıl Nehri'ni kuruttun. Ve işaretinle dünyaları kurdun, nimetinle alemleri yarattın. Şimdi ey Rab Allah, sevgili oğlunun kanıyla kurtardığın milletine ve sürüne bak, onları kötülerin eline bırakma, öyle ki Sen herkese acıyorsun. Amin." Mutlu Aziz duasını bitirdikten sonra, halk hep bir ağızdan "Amin" diyerek onun duasına katıldı.

Aniden bir heyecan, bir kargaşa oldu. Korku verici şimşekler çaktı ve o toprağın bulunduğu yeri parlattı ve o toprakta gömülü olanların hepsi dirilip canlandılar. Kadın erkek ve çocuklardan oluşan iki yüz canlı beden oldular. Kral ve yanındakiler hiçbir zaman vuku bulmasına ihtimal veremedikleri bu olanları görünce, dirilenlerden birinin yanına yaklaşarak; "adın nedir?" diye sordular. O dirilen kişi onlara cevap vererek, "adım Yubol'dur" dedi. Kral ona, "ne zaman öldünüz" diye sordu. Yubol yaklaşık olarak iki yüz yıl önce öldüklerini ve cehennemde olduklarını söyledi. Kral ona Mesih'e mi, yoksa Afolu'na mı taptıklarını sordu. Yubol ise krala, Mesih'i tanımadıklarını ve putlara tapındıklarını, fakat öldükten sonra melekler tarafından ateşe götürüldüklerini ve şimdiye kadar da orada olduklarını ve pazar gününün kendileri için rahatlık günü olduğunu, kendilerinin pazar gününü tutmadıklarını söyledi.

Sonra o dirilenler korku içinde Gevargis'e bakarak ve yüksek bir sesle, "Ey Rab İsa Mesih'in kulu, bize merhamet et, öyle ki cehennem ateşine atılmıştık, şimdi bize Rab Mesih'in mührünü ver, çünkü senin dualarınla dirildik, ve o işkenceden kurtulduk, bizi vaftiz et ki, bir daha o korkunç yere gitmeyelim. Mutlu Aziz, baktı ki tam yürekten iman ettiler, onları vaftiz etmeğe karar verdi. Su

istedi fakat kimse ona su vermedi. O da bunun üzerine yeri deşerek, oradan fışkıran suyla onları Baba, Oğul, ve Kutsal Ruh adına vaftiz etti. Duasını bitirdikten sonra da onlara, Rab İsa Mesih'in ismiyle cennete gidin dedi. Ve derhal hepsi kayboldular onları bir daha gören kimse olmadı.

Sonra Kral diğer krallara; "ben size sihirbazdır demedim mi? Görüyorsunuz ki onları şeytanların şeklinde karşımıza çıkardı." Aziz ona, "ben ölüleri dirilttim" diye karşılık verdi. Kral, "ben bu Galile'lilerin reisini nasıl helak edeceğimi biliyorum - ve hizmetçilerini çağırarak onlara- bana dul bir kadın bulun Gevargis'i yanına hapsedin ki, onu tanıyanlara rezil olsun ve onu yok etmenin yolunu bulana kadar orada kalsın" dedi. Mutlu aziz o dul kadının evine götürüldü. Orada dul kadına acıktığını ve kendisine ekmek verip veremeyeceğini, evde ekmek yok cevabını alınca da, ona hangi putlara tapındığını sordu. Kadın, Afolun'a diye cevap verince de, "öyleyse neden evinde ekmek yok" diye sordu. Bunun üzerine kadın kendi kendine düşünerek en iyisi komşulardan ekmek alıp onun önüne koyayım dedi.

Dul kadın komşularına giderken, Mutlu Aziz evin ortasında bulunan direğe yaslanarak dua etmeğe başladı. Direk derhal ağaca dönüşüp filizlenip ye-

şerdi, kök saldı ve damı aştı, dalları on beş metre yükseldi. İşte o anda melek Mihail ona görünüp, ona hazır yemek verdi, Aziz yemeğini yiyip, şükür duasını yaptığı sırada dul kadın eve girdi. Evin ortasında bulunan kuru ağaç direğinin yeşerip dallar verdiğini, dallarının da damdan dışarı çıkıp on beş metre yükseldiğini ve sofranın donatıldığını görünce, korkusundan Gevargis'in ayaklarına kapanarak yüksek sesle bağırıp, "Hıristiyanların Allah'ı bedende evime indi" dedi.

Aziz Gevargis, dul kadını yerden kaldırarak ona, "senin düşündüğün gibi ben Hıristiyanların Allah'ı değilim, ancak ben İsa Mesih'in kuluyum" dedi. Kadın ona, "efendim eğer müsaade edersen ben kulun konuşmak istiyorum, benim sağır, dilsiz, kör ve felçli bir oğlum var. Efendim! Eğer oğlum senin dualarınla iyileşirse, ben de senin inandığın Allah'a iman edeceğim." Mutlu Aziz ona, oğlunu kendisinin yanına getirmesini söyledi. Dul kadın bunu hemen yerine getirdi. Gevargis çocuğun yüzüne, "Rab İsa Mesih seni iyileştirsin" diyerek üfler üflemez, çocuğun gözlerinden kabuklar düştü ve gözleri derhal açıldı. Çocuğun annesi kulakları da açılsın, ayakları ile de yürüsün dedi. Aziz ona şimdilik bu yeter, bırak onu ben çağırıncaya kadar, o zaman kulakları ile duyacak ve ayakları ile yürüyecek ve yanıma gelecek ve bana söz hiz-

metçisi olacak dedi. Kadın bunun üzerine sustu ve bir daha konuşmaya cesaret etmedi. Çünkü azizin yüzünden nur parlıyordu, sanki bir melek yüzü gibi idi. Ertesi günü, kral Davdine ve yanındaki arkadaşları olan yetmiş kral, damdan on beş metre yükseğe çıkan ağacın dallarını görünce hayretle "Galile'lilerden biri orada oturuyor" deyip, onun ardına birini gönderdiler. Kısa bir süre sonra aziz kralın huzuruna getirildi. Aziz yolda gelirken Mezmurlar okuyarak; "ya Rab benden uzaklaşma. Allah'ım, Allah'ım bana yardım etmen için yanımda kal" diyordu.

Kral'ın huzurunda iken, kral Magnetiyus, kral Davdine'ya, "Bu Hıristiyan milleti nefsine çok acıyor, onu güzel sözlerle ikna edelim, işte ancak o zaman bizim fikrimize uyar" dedi. Kral gerçeğin uğruna kendini feda eden Aziz Gevargis'e, "Evet, güneş, galibiyet ve bütün tanrıların hakkı için, eğer beni dinlersen, tanrılara taparsan, sana çok mal vereceğim, krallığımda seni ikinci adam yapacağım ve ben öldükten sonra tahtımın üzerine seni oturtacağım, krallığın tacını senin başına takacağım" dedi. Aziz ise ona, "Şimdi iyi söylüyorsun, neden önceden beri bunu dile getirmedin, bu yedi yıldır işkence ve azap çekiyorum, bu işkencenin ve hakaretin hakkını nereden alacağım" diye karşılık verdi. Kral ona, "Sana karşı yaptığım bütün günah-

larımı bağışla ve şuna inan ki benden sonra hükümranlık sürdüreceksin" dedi. Aziz ona, "Tanrıların nerede? Gidip onlara sunu sunayım" deyince kral çok sevindi, ve tellalı çağırıp ona bütün halkın işitmesi için çık herkese duyur ve de ki, "gelin Galileli'nin sırrını görün, bugün tanrılara sunu sunacak."

O dul kadın tellalın sesini duyunca hemen çocuğunu omzuna alıp Gevargis'in yanına koşarak yüksek sesle ona, "körlerin gözlerini açtın, felçlileri yürüttün, cüzamlıları temiz kıldın, cinleri kovdun, hastaları iyileştirdin, şimdi kalkıp Tanrı Afolu'ya sunu mu sunacaksın?" diye bağırdı. Aziz Gevargis ona doğru baktı. O bakışı dul kadını çok korkuttu. Aziz, dul kadına, "oğlunu kollarından yere bırak" dedi, o da oğlunu bıraktı. Mutlu Aziz çocuğa kalkıp yanına gelmesini ve kendisinin söz hizmetçisi olmasını söyledi. Çocuk hemen kalkıp yanına koştu ve ona secde etti.

Aziz, bütün halkın önünde çocuğa, "sana söylüyorum, kalk git şu mabede gir ve Afolu'na acele dışarı çıkmasını, dışarıda Allah'ın kulunun kendisini beklediğini söyle." Çocuk içeri girip puta; "Sana söylüyorum ey sağır ve bir işe yaramayan alet, dışarı çık! Yaşayan Allah'ın kulu seni bekliyor" der demez, o putun içindeki cin, yüksek bir sesle; "Aman senden ey Nasıralı, herkesi yanına

çektin, şimdi de kulun olan Gevargis'i üzerime saldırdın" dedi. Aziz ona, "Kafirlerin tanrısı sen misin?" diye sordu. Putun içindeki cin, "Hayır ben kafirlerin tanrısı değilim, fakat Şeytan'ın baş komutanıyım" diye karşılık verdi. Gevargis ona, "Neden insanları yaşayan tek Allah'ın yolundan saptırıp aldatıyorsun?" diye sordu. Cin, "onlar da benimle cehennem ateşine gitsinler diye" karşılığını verdi. Sonra devam ederek "ve eğer gücüm yetebilseydi seni de saptırıp aldatacaktım" dedi. Mutlu Aziz'in ona, "gel ve sonsuz yerini gör" demesi ile birlikte yer kazınıp, büyük bir çukur açıldı. Aziz ona, "gel ve buraya in ve işkence günün gelinceye kadar burada kal" dedikten sonra ve cin oraya girer girmez, o yeri kapatıp mühürledi.

Mabede girip Zus ve Heraklis'in putlarını kırıp döktü ve yüksek bir sesle, "Kaçın ölü putlar, ben İsa Mesih'in kuluyum" diye bağırdı. Günahın hizmetçileri azizin bu yaptıklarını görünce, onu yakalayıp bağladılar ve kralın huzuruna getirip, olup bitenleri, putlara hakaret ettiğini krala anlattılar. Kral ona, "Hani Tanrı Afolun'a sunu sunacağına söz vermiştin?" Aziz ona, saptıran ve aldatan tanrıların kendisine tanrı olamayacaklarını, putların kendisinin yanına getirilmesini, aksi takdirde Hıristiyanların azametini akşama kadar onlara yerde bırakmayacağını söyledi. Kral ona Afolun'a su-

nu sunacağına dair söz vermiş olduğunu ve bunu yerine getirmesi gerektiğini söylemesi üzerine Aziz, putların kendisinin yanına getirilmesini isteyerek, "senin huzurunda onlara sunu sunacağım" diye cevap verdi. Kral ona kendisinin hizmetçilerden putları sağ olarak yer altındaki dipsiz çukura gömmüş olduğunu duyduğunu, kendisini aldatamayacağını söyledi. Kral azizin kendisi ile alay ettiğini görünce, onun tekrar ceza evine atılması emrini verip, onu nasıl bir yöntemle yok edeceği düşüncesine daldı.

Kral olup biten her şeyi kraliçeye anlatıp, kraliçenin, "Bu yaşayan Allah'ın kulundan uzak dur, bırak nereye giderse gitsin" şeklindeki sözlerini işitince biraz kederlenerek ve biraz da tepki göstererek kraliçeye, "Aldanma ey kraliçe Aleksandra, bu Hıristiyanların aldatıcılığına sen de düşme, putlara tapmayıncaya kadar onların elimden kurtuluşları yoktur" dedi. Kraliçenin, "Seni çirkin kan döken ve herkesten daha munafık pis adam, eğer et ve kan yemek istiyorsan, atan olan Şeytan'la payını al" sözlerini işitince de, öfkelenerek kraliçenin saçından asılıp bedeninin çelik tarakla taranması emrini verdi. İşkence esnasında, kraliçe göğe bakarak, "Senin önünde günah işlediğim için beni bağışla, bana merhamet et ey Hıristiyanların umudu Rab Allah" dedi. Kral, Gevargis'in getirilmesini

buyurdu, geldiğinde Kraliçe ona bakarak, "Ey Mesih'in kahramanı bana vaftizin mührünü ver beni vaftiz et ki, Rab Mesih'in ağılına girebileyim" dedi. Gevargis ona, "Hiç korkma ve endişelenme, kendi göz yaşlarınla vaftiz olup temizlenme şansın var, hatta vaftiz oldun" diye karşılık verdi. Daha sonra lanetli Kral, kraliçeyi indirip vücudu kuruyuncaya kadar damarlarından kan akıtarak işkence etmelerini buyurdu.

Bir gün sonra, kral tahtına oturup kraliyet kitabına şöyle yazdırdi: "Bütün dünyanın kralları ve hazır bulunan halk, Kraliçe Aleksandra putları bırakıp yahudilerin Kudüs'te çarmıha gerdikleri Mesih'e iman ettiği için, onun kanından boşandım." O saatte de onun idam kararını verdi. Kralice, Mesih'in tacını almak için idam kararının uygulanacağı yere doğru yürürken, yolun ortasında durup yüksek sesle, "Ey Rab İsa Mesih, bak senin ismin için sarayımdan çıkıyorum, kapılarımı kapatmadım, sen de kapılarını ben kulunun yüzüne kapatma" diye yakardı. Bu sözlerini tamamladıktan sonra başını eğdi ve cellat tarafindan başı kılıçla kesildi. Ruhunu teslim ettiği ve tacı kabul ettiği o gün nisan ayının sekizi idi, onun anı bereket için olsun, amin.

Kral, daha sonra Aziz Gevargis'i çağırarak ona: "Kraliçeyi bile aldattın ve bu yaşamı terk etti, şunu

bil ki, artık senin sihirbazlığına tahammül edemiyorum. Bundan böyle artık senin isteklerini sana vereceğim, yüksek sesle herkesin önünde bağırarak, Hıristiyanların sırdaşı çok işkencelerden sonra tanrılara sunu sunmak istemedi, bundan dolayı senin hakkında idamla yargılanma kararı veriyorum."

"Ey Krallar! Bilmeniz gerekiyor ki, bu adam kendi kendine ölüm cezası istedi. Bu yedi yıl zarfında ne ettimse tanrılara itaat edip sunu sunmadı, ben de kılıçla öldürülmesini emrediyorum. Başkalarına ibret olsun ki, kimse cesaret edip tanrılara hakaret etmesin" dedi. Sonra Romalılar onu yakalayıp şehrin dışına götürdüler, kraliçenin taçlandırıldığı yerde onu taçlandırsınlar diye emretti. Sonra Aziz Gevargis onu götürenlerden ricada bulunup, "bana biraz zaman verin de dua edeyim ve onun uğruna öldürüleceğim Allah'a yalvarıp bana ve bana benzeyen bütün günahkarlar için nimetini versin" dedi. Romalılar ona dua etmesi için izin verdiler. Mutlu Aziz gözlerini göğe dikerek şöyle dua etmeğe ve dilemeğe başladı: "Rab Allah beni dinle, çünkü burada benim bedenimi isteyenler çoktur ve benim bedenim ve kemiklerim herkese yetmiyor. Ya Rab, bu isteğimi bana ver, her kim ki sıkıntıda, korkuda, veya rüyada korkarsa ve benim ismimi anarsa, onun için en iyisi olsun. Ve kötü görüntüler ondan geçsinler, ya Rab, kim yargı ve korkuda olup da,

beni anarsa ona yardımcı ol, korkusundan ve mahkemesinden başarılı çıksın, ya Rab bu nimeti bana ver, ne zaman bulutlar inip, ve insanlar yörelerinde beni andıklarında o yörelerde dolu veya boğucu sıcaklık olmasın. Ve kim ki, benim günümü anarsa ve günümde ayin icra ederse, adaklar adarsa, onun evinde kötülük olmasın, o evden kör, dilsiz, felçli doğmasın ve o evde yaşayanların günahlarını anma, çünkü merhametli ve af edici Allah'sın, ten ve kan olduklarını hatırla, ismin için merhamet et."

O esnada gökyüzünden Rab onunla konuşarak şunları söyledi: "Gel ey çalışkan ve gayretli işçi, gel cennet bahçesine ve sonsuz yaşama gir, gel rahat olan mekanlarda istirahat et. Çünkü benden dilediğin nimeti veriyorum, şunu bil ki, sıkıntıda olan kimse, ismimi ve senin ismini imanla anarsa, bütün sıkıntı ve belalardan kurtulacak ve günahları anılmayacak, çünkü ben tövbe eden günahkarların Allah'ıyım."

Kısa bir sezsizlikten sonra Aziz duasına şu şekilde devam etti: "Rab İsa Mesih, kralların Kralı, tüm evrenin sahibi! Peygamber Eliya'nın günlerinde gönderdiğin ateşi gönder, o ki, elli kişinin reisi ve beraberindeki elli kişiyi de helak etmişti, bu kralları

da helak etsin. Çünkü ne sana ne de aracılığımla yaptığın mucizelerine inandılar."

O saatte şimşekler çakıp, ateş gibi gökten indiler ve o yetmiş Kralı yok ettiler. Krallardan kurtulan da olmadı. Mutlu Aziz göğe bakarak, Rab Mesih'in haç işaretini yüzüne çekerek, iyi bir imanla kılıçla taçlanarak kendisine hazırlanmış odaya gitti. Orada bulunanlardan çoğu şimşeğin korkusundan öldüler, kalanların hepsi Allah'a iman ettiler.

Aziz GEVARGİS 23 Nisan 303 yılında Cuma günü kılıçla kafası kesilerek Hıristiyanlık uğruna şehit oldu, anması nimet ve bereket için olsun.

Bu yaşam hikayesini kaleme alan onun hizmetçisi ben Fusdidistus, başlangıçtan sona kadar onunla beraber idim. Rab Mesih'e hamd ve şükürler olsun, biz günahkarlara her iki alemde merhamet, Meryem Ana'nın, Aziz Gevargis'in ve tüm Azizlerin dualarıyla olsun, AMİN....

AZİZ MOR ŞALİTO'NUN YAŞAM ÖYKÜSÜ

M. S. 4. ASIR

Bütün iyilikler ve veriler sendendir ve senin dışında hiç kimse bir iyilik kazanamaz. Tanrı'nın Oğlu, her iyilik sendendir, ve bütün güzel dilekleri zengin hazinenden sen verip kabul edensin.

İyi ve merhametli olan ey Rab, çocukluğundan yaşlılığına kadar senin bağında gayretle çalışan Mor ŞALİTO'yu övmek için bana yardım et.

Merhametin, bu seçilmiş ve güzellikler dolu Mor Şalito'yu seçmiştir. Senden Ya Rab dilerim ki, bana yardım edip şu Azizin hayat hikayesini inanlı dinleyenlere anlatayım.

Aziz Mor Evgin'in öğrencilerinden biri olan ve Mısır Aleksandriya'sında doğan Mor Şalito, putperest bir ailenin çocuğuydu. O dönemde hükümranlık süren Kral Kostantinos, halkının Rab İsa Mesih'e iman etmesini ve haçına secde kılmalarını temenni ediyordu. Bu arada putperestlerin sürgün edilmesi yönünde karar vermişti. Bu sürgün haberi Mor Şalito'nun ailesine ulaşınca, Mor Şalito da ailesini bırakıp onların putperest inançlarını inkar ederek Hıristiyanlık inancına yönelerek vaftiz olup ruhu sevindi.

Filozofların sıkı eğitimi altında eğitim gören Aziz Mor Şalito vaftiz olduğu zaman on beş yaşında idi. Kutsal Ruh onun vaftizinden hemen sonra üzerine indi ve onu putperestliğin aldatıcılığı ve karanlığından kurtararak ilahi bilgilerle doldurdu.

O günden itibaren kutsal kitapları okuyup araştırmaya başlayarak, kendi kendine gizli ilahi sırları duyuruyordu, yirmi yaşına geldiğinde köyünü terk ederek büyük Aleksandriya ilinde bulunan Kadasetli Patrik Athanasiyos'un yanına gitti.

Oradan Aleksandriya'da bulunan manastırlardan birine öğrenci tayin edildi. İnziva ve ibadete çekilerek, kutsal kitaplarla ilgilenmeye başladı. Gece gündüzü dua ve oruçla geçirerek, doğruluk için çalışan Aziz Mor Şalito, Ariyusçuların Hıristiyanlara yönelik sürgün, baskı ve hakaretleri başladığı dönemlerde yirmi beş yaşında idi.

Papa ve Patrik Athanasiyos'un sürgün edilmesinden sonra, Hıristiyanlar hüzün ve darlık içinde yöneticisiz kaldılar. Böylece artık onlara destek olacak kimse kalmamıştı. Bunun üzerine Allah'ın nimeti, seçilmiş Mor Şalito'yu uyandırıp ona şöyle dedi: "Git Hıristiyanlara yönetici ol, onları yönlendir, güçlendir ve teselli et ki, sürünmesinler ve imanlarında sabit kalsınlar."

Aleksandriya'da, Ariyanus adında çok katı ve merhametsiz bir yargıç vardı. Ve Ariyusçuların inancına meyilli idi ve ona tabi idi. Ariyanus, Rab Mesih'i Baban'ın yarattığını ve böylece Mesih'in yaratılmış olduğunu söylüyordu.

Patrik Athanasiyos'u sürgün eden, bütün Mesih inanlılarına işkence ve sıkıntılar çektiren ve bu acı sürgünün Hıristiyanlara mahsus olması için emir

veren Ariyanus, kendisi gibi iman etmeyenlerin hakkında öldürme emrini vermişti.

Patrik ölülerin mezarında inzivaya çekilerek, gece gündüz Allah'a dua ediyor ve ağlayarak yalvarıyordu, sürgün şiddetinin ve zorluğunun, diğer bir değişle gazabın milletinin üzerinden gitmesini ve halkının refaha kavuşmasını diliyordu. Çünkü Hıristiyanların çoğu bu haksızlıklardan dolayı kaçmış, gizli ve karanlık yerlerde saklanmaya başlamışlardı.

Aziz Mor Şalito, Hıristiyanlara, kaçmamaları için teselli oluyor ve Mesih'in yaratılmış olduğunu söylemeleri için zorlayan Aryanus'tan korkmamaları için onlara destek oluyordu.

Mor Şalito, iyi eğitimi ve bilimi sayesinde, örnekler vererek halkına önerilerde bulunuyordu. Onlara İncil'den Yuhanna birinci bölümün ilk ayetlerini dikkatlice okumalarını söylüyordu: "Başlangıçta söz vardı. Söz Tanrı ile birlikte idi ve Söz Tanrı idi. Başlangıçta O, Tanrı ile birlikte idi. Her şey O'nun aracılığıyla var oldu ve var olan hiçbir şey O'nsuz olmadı" (Yuhanna 1:1-3).

Hıristiyanları bu kutsal sözlerle teşvik edip bilgilendiren Mor Şalito, ebedi ve ezeli olan Oğul'un

yaratılmış olduğunu söyleyen Ariyanus'un bir kafir ve bu sözlerin de büyük bir küfür olduğunu söylüyordu. İlahi sözleriyle bir yandan Hıristiyanlara destek olurken, bir yandan da inanmayanların büyük bir kısmı, onun öğretişleri sayesinde gerçeği kavrayıp ona inanarak vaftiz olup onun aracılığıyla gerçek yaşama kavuştular.

İnanmayanlar, durumu Ariyanus'a bildirdiler. Ariyanus bunu işitince, gazap ve kinle doldu, askerlerini göndererek Mor Şalito'yu kelepçeleyerek huzura getirmelerini emretti. Mor Şalito gelir gelmez onu sorguya çekmeye başladı: "Sen neye inanıyorsun?" Aziz cevap verip dedi: "Baba, Oğul ve Kutsal Ruh'a inanıp iman ediyorum." "Baba kim, Oğul kim, Kutsal Ruh kimdir" diye sordu. Aziz cevap verip dedi: "Baba; bütün yaratıkların ve yaratılmışların Rabbi'dir. Oğul; Baba'nın kelimesidir, O ki, tüm dünyadaki varlıkları yaratan ve esas temellerini kurandır. Kutsal Ruh; yaşamdır ve yaşam verendir. Bu üçlük tek cevher, tek irade ve tek tabiattır." Ona "bu nasıl olur, tabiatın üç sıfatı tek olur mu" diye sorar. Mor Şalito cevap vererek dedi: "Ateşe bak, parlaktır, ısısı var ve yakıcıdır, ayni şekilde güneş de tektir. Senin aklın, ruhun, ve kelamın vardır, fakat sen tek bir kişisin."

Bu açıklamalar üzerine Ariyanus susar. Bu arada Snibrus adında Ariyus taraftarlarından bir kişi; "Kelam, yani söz Tanrı'nın yaratığıdır. Ama çarmıha gerilenin, ölenin ve dirilenin kim olduğunu bana açıklayabilir misin" diye sorar.

Mor Şalito, "yalnız tabiatta Allah değil" dedi. Çarmıha, eleme ve ölüme sonsuz oğul tahammül etti, fakat bizden alınan tenle değişmedi, Tanrılığı (İlahiyeti) o tenden ayrılmadı, elem, ölüm ve çarmıha tahammül ederken, Tanrılığı O'nun eleminde O'nunla kaldı ve mezardan dirildi, O'nunla gökler göğüne yüceldi ve O'nunladır ve O'nunla kalacaktır."

Öğretimiyle birçok kişiyi imana getireceğinden endişelenen Ariyanus, onun hemen cezaevine konmasını buyurdu. Aynı gün Mor Şalito'yu tekrar huzuruna getirmelerini buyurur. Bunun üzerine Mor Şalito huzuruna el ve ayakları kalın kelepçelerle, boynunda demir tasmayla getirilir. Mor Şalito'ya, "Oğul'un Allah'ın yarattığı olduğuna iman et, seni tüm işkencelerden muaf tutup liderin olan Athanasiyos'un tahtını vereceğim" demesi üzerine Aziz Mor Şalito, "Haşa! Ben ki, dünyevi ve geçici zaman uğruna küfür edip Allah'ın Oğlu'na yaratılmış diyeyim. Oğul Baba'nın tabiatından değil desem, Allah'tan ve O'nunla olan yaşamdan uzak-

laşmış olurum. Bana çektireceğin tüm işkenceleri büyük bir sevinçle kabul ediyorum" dedi.

Ariyanus bunu işitince, öfke ve hiddetle Mor Şalito'nun yüz üstü yere yatırılıp kırbaçlanması emrini verir ve kaburgaları görününceye kadar kırbaçlanır. O kadar ki, yürüdüğünde kanı bedeninden su gibi akıyordu. Çelik şişleri ateşte kızartıp bütün vücudunu yakıp dağladılar ve ölü gibi yere yığılana kadar, kızgın bir şişi bedeninde bıraktılar. Bedeninden etrafa, fırında yakılan çalı çırpı kokusu gibi koku yayılıyordu. Aziz Mor Şalito bütün bu işkencelere tahammül ediyordu. Bu işkencelerden çektiği ağrıların hafiflenmesi için yüksek sesle, "Ey Allah'ın Oğlu Rab İsa Mesih, bana güç ver, fırına atılan Hananya'nın çocuklarına yardım ettiğin ve onların düşmanlarını utandırdığın gibi, bana yardım et" diye yalvarıyordu.

O anda Allah'ın gücü onun üzerine indi, bütün işkencelerden ve yaralardan kurtardı. Tekrar yargıç onu cezaevine atmalarını buyurdu. Gece yarısı cezaevine girdiğinde onun üzerine bir nur parladı, Rab cezaevinin tavanı açılsın diye buyurdu ve aziz gördü ki, gök açıldı ve Rab Mesih'in yüzünün nur içinde parladığını gördü, yer ve gök O'nun görkemiyle doldu. Ve o nurun içinden bir ses ona, "güçlen ve kuvvetli ol ey kulum Şalito" dedi. "Seni

Allah'ın hazinesi üzerine yetkili kıldım, senin tenini yardım akan bir memba yapacağım, her türlü illet ve hastalıkların üzerine seni yetkili kıldım. Her iki alemde benden ne dilersen isteğin kabul edilecektir. İsmin sana tanıklık ettiği gibi seni musallat kıldım (İsmi Şalito, yani musallat demektir.) Her tür hastalığa şifa vermen için seni yetkili kıldım. Ve sana yeni yaşamın bilgeliğini açıklayacağım. Ve Cennette seni tamam ve büyük yapacağım."

Kurtarıcımızdan bunları işiten Mor Şalito, güçlendi kalkıp dua etti ve orda tutuklu olanları teselli etmeğe başladı. Onlara, "Kardeşlerim, hepiniz Ariyus ve inancını inkar edin, ret edin, Allah'ın Oğlu'na iman edin, çünkü babasıyla ayni özdendir, Baba, Oğul ve Kutsal Ruh tek bir Allah'a iman edin" dedi.

Aryanus, Mor Şalito'nun önünde zayif yenik düştü. Ve bir daha onu rahatsız etmeye cesaret edemedi, çünkü ondan korktu. Mor Şalito'yu o vilayetten Mısır Aleksandriyası'na kovmalarını buyurdu.

Seçilmiş Aziz o ilden çıkıp kendi memleketinde, Mısır yöresinde ve her yerde insanları imana çağırıp putları kırıp putlara tapanları imana getiriyordu. Bütün sapıkları, kafirleri ihtar ve tembih ediyordu ve her gün Rab Mesih onu vahiy ve rü-

yetlerle sevindiriyordu. Her türlü mucize ve harikalar yapıyordu. Tüm gizlilik ve gelecekleri açıklıyordu, Mor Şalito'nun tahammül ettiği işkence ve acılara kim şaşmaz! Kaç kez dağlanmış, kaç kırbaç yemiş, hepsinde de Rab'bin sevgisi uğruna bir şehit ve ikrarcı gibi tahammül etti. Ve iki ödül kazandı, biri inzivali yaşamıyla, ikincisi sabırla tahammül ettiği işkencelerle şehitlik ödülünü kazandı.

Onun duasına, orucuna, uyanıklığına ve ağlayışına ölçü yoktur. Günlerden bir gün, Aziz Mor Şalito, Mısır yöresinde putperestlikte çok katı bir köye gider. Köydekiler onun kıllık kiyafetini görünce onunla alay edip güldüler ve sövdüler. Kendisi hiç ses çıkartmadan ve rahatsız olmadan, gerçek imana gelmeleri için Rab Allah'a yalvarıyordu. Rab Allah onların liderini bir uyuz hastalığıyla vurdu, bu hastalık ayaklarından başına kadar bulaştı. Arkadaşları bu durumu görünce endişelendiler, koşup hepsi Mor Şalito'nun ayaklarına kapandılar ve uyuz hastalığına yakalanan bu liderlerine merhamet etmesini rica ettiler. Mor Şalito onu yağla meshetti ve hemen hastalığından iyileşti. Orda onun yanına getirdikleri çeşitli hastaları da iyileştirdi. O köyün halkı büyük - küçük hepsi imana gelip onları vaftiz etti. Vaftiz olanların sayısı 530

kadardı. Onlara Rab Mesih'in yaşamını ve gerçek iman kanununu öğretti.

Mısır ve İskenderiye yöresinde mucizeler ve harikalar yapıp insanları imana getirdikten sonra, Fahumiyos'un Manastırına gitti ve onu büyük bir sevgi ve coşkuyla karşıladılar, orada beş yıl kaldı. Günlük dua kitabı (Şhimo) ve Kutsal Kitap'ı ezberlemişti. Ve orada Şeytan tarafından denenmekte olan bir adamda büyük bir mucize yaptı. Bu adam çok işkence görüyordu ve elbiselerini dişleriyle yırtıp parçalıyordu, ellerini kollarını dişleyerek kendi etini yiyordu, kendini taşlarla dövüyor ve insanlara saldırıyordu. Mor Şalito onu görünce ona merhamet etti, yanına yaklaşarak onda yaşayan Şeytan'ı azarlayarak ondan çıkardı ve Rab İsa Mesih adıyla onu iyileştirdi.

Bu olayı gören kardeşler şaşıp kaldılar, onların üzerine de dua etmesini istediler ve onu büyük saygıyla karşıladılar. Onları bereketleyerek korunmaları için Rab Mesih'e teslim etti. Aziz, ona aşırı saygı ve sevgi gösterdiklerini görünce Nitiya dağına gitti, orada bir mağara buldu içine girdi ve hiç kimseye görünmeden on yıl o mağarada yaşadı. Geçimini hurma filizleri ve otla sağlıyordu, başka hiçbir şey yemezdi.

Şeytan, Azize karşı kaç tane deneme ve savaşlar başlattı, ama hiç birine yenilmedi, kaç tane vahiy ve rüyaları Allah'tanmış gibi ona göstermiş, ama hiç biri ona tesir etmedi ve kendisi sakin bir halde mağarasından ayrılmadı.

Günlerden bir gün Aziz gece yarısı duasında iken, Şeytan ona yerden göğe kadar dikilen bir direk gibi göründü. Şeytan, Ermiş Azize, "evrenin nuru İsa Mesih benim. Senin hakkını vermek için geldim, kalk bana secde et ki, göksel cenneti sana miras edeyim" dedi. Aziz Mor Şalito, yüzüne bir haç işareti yaparak Rab Mesih'in ismini andı ve melunu susturarak, "seni inkar ediyorum ey antihristus, sen hüzün dolu karanlıksın, evrenin nuru değilsin." Ve Şeytan'a karşı bir haç işareti yaparak, "Rab ruhsal ağzıyla seni havaya tutup yok etsin" dedi. Hemen duman gibi havaya uçup gitti, "Of senden ey Mor Şalito" diyerek kayboldu.

Şeytan, daha sonra bir gurup cinle tekrar gelip Azizi merhametsizce döverek ölü gibi yere serdiler, artık hareket edecek hali kalmamıştı. Ertesi gün Rab Mesih ona göründü, onu teselli ederek, "Ben daima seninleyim, korkma ey kulum Şalito" dedi. Bu Şeytanın deneme ve savaşlarını geçirdikten sonra, kendisi duada iken onun üzerine bir nur parladı, Rab Mesih'in yüzünü gördü, ilahi bir güçle

doldu, sonra orada iki gün iki gece kaldı olanları anladı ve Rab Allah'a hamt etti.

Yine günlerden bir gün, Ariyanus'un munafıklığını düşünürken, "ya bu kötü düşüncesini bütün dünyaya ekerse" diye düşünceye daldığında, ilahi bir görünüm gördü: Diken, koru ve deliceleri ateş sarmış, alevler içinde yanıyorlardı. Gökten bir ses ona, "Bu yanan diken, koru ve deliceleri görüyorsun, bunlar Ariyanusçuların inanç ve eğitimleridir, böylece yer yüzünden yok olup helak oluyorlar" dedi.

Bunlardan sonra Aziz o mağaradan çıkıp orada bulunan kardeşlerin arasına katıldı, az bir zaman orada kaldıktan sonra, Allah tarafından ona iyi kamil bir adamın geleceği bildirildi. Bu iyi ve kamil adam, yaşlı Avgin idi. Faziletiyle ve mucizeleriyle Petrus gibi idi. Mor Şalito yetmiş arkadaşlarını çağırarak onlara, "gelin bu yaşlı Azize öğrenci olalım, o da bize öğretmen ve lider olsun ve onunla doğuya gidip aldatıcı öğretimi ve deliceleri söküp yerlerine iyi tohum olan Rab'bin İncil'ini ekelim" dedi. Hepsi kalkıp yaşlı Aziz Mor Avgin'i karşıladılar, onun önünde diz çöktüler ve kendisi de onları sevinçle kabul etti. Birbirlerini Mesih'in sevgisiyle öptüler.

Yaşlı Avgin onlara, "Biliyor musunuz kardeşlerim, doğunun her tarafında Şeytan'ın tohumu ve aldatıcı eğitimi vardır. Kalkın, gidip aldatıcı eğitimi söküp kaldıralım ve yerine gerçeğin öğretimi olan Rab'bin Müjdesini ekelim" dedi. Hepsi bir ağızla, "senin dediğin gibi olsun, Rabbin isteğini yapalım" dediler. O anda hepsi diz çökerek dua edip onlara yardım etmesi için Allah'a yalvardılar, yüzlerine haç işareti çekip yola koyuldular. Yürüyerek Nusaybin'e vardılar. Nusaybin'in yakınında bulunan Moşoğ Nehrine indiler. Zalö denilen Nusaybin'in güneyinde bir yerde konakladılar. Az bir zaman sonra İzlo denilen dağa çıktılar ve orada kendilerine odalar inşa ettiler ve onlarda oturup ibadet ve inzivaya çekildiler. O dağda üç yıl yaşadıktan sonra, Nusaybin halkına veba hastalığı bulaştı ve her gün ölüm Meleği onlardan bin kişi alıp götürüyordu, ölüyorlardı, ekseriyeti Putperestlerden idi.

Sonra bir gün Mor Şalito kendi odasında iken ona bu hastalıkla ilgili bir rüyet göründü, başlarına neler geldiği açıklandı ve aynı gece Mor Avgin'e de göründü. Aziz Mor Şalito, Mor Avgin'in yanına gidip gördüklerini ona anlattı. Mor Avgin de ona "aynısını ben de gördüm" dedi. Mor Avgin Mor Şalito'ya "kalk oğlum, Nusaybin'e in ve orada dua et, çünkü Allah'tan bana ilham edildi ki, senin dualarınla bu hastalık duracaktır" dedi.

Mor Şalito Nusaybin'e giderken, Nusaybin'in yakın çevrede ağlama ve feryat sesleri işitti. Nusaybin'e girdiğinde öfke ve gazap Meleğinin elinde ateşten bir kılıç ve kanla boyanmış, ve merhametsizce insanları bozup öldürüyor, sayısız cesetleri yere seriyordu ve hepsi de putperestlerden idi. Mor Şalito şehrin ortasında diz çöküp büyük bir hüzün ve gözyaşlarıyla dua ederek Allah'tan şu dilekte bulunuyordu: "Ey merhameti çok olan Rab, bu halktan, bu öfke ve ölümü durdurmanı diliyorum, Davut peygamber zamanında Kudüs'te durdurduğun gibi, şimdi de kulun sana yalvardığı için bu ölümleri durdur."

O anda duası işitildi ve göz yaşları kabul edildi. Gözlerini yukarı kaldırarak baktı ki, öfke Meleğinin erkek ve kadın sayısız kişi öldürdüğünü gördü. Aziz Mor Şalito ölüm Meleğine, "kılıcını kaldır ve kınına koy ve kaç git, çünkü ben Rab Allah'tan bu şehir için dilekte bulundum ve Rab da dileğimi kabul etti ve bu şehri elime teslim etti. Bundan böyle onu bozmaya yetkin ve saltanatın yoktur" dedi. Ve o saatte ölüm Meleği bırakıp gitti, ondan sonra artık bir can bile almadı.

Sonra şehir halkı hepsi gelip Azizin ayaklarına kapandı ve o da onların üzerine dua etti. Ondan

dilediler ki, hastaların üzerine de dua etsin, bütün çeşitli hastalıklara tutulanları yanına getirerek onların üzerlerine dua etti ve hepsi iyileştiler. Ve o saatte bin yirmi kişiyi iyileştirdi. Cüzamlılar temizlendi, körlerin gözleri gördü ve kangren olan bir kadını (doktorlar çok çaba harcamış fakat çare bulamamışlardı), Aziz onu da iyileştirdi. Cine tutulmuş delileri iyileştirdi. Böylece Nusaybin'de görevini bitirdikten sonra tekrar eski odasına döndü, büyüğü olan Mor Avgin'in yanına İzlo dağına vardı, Allah'ına şükürler sundu, ki, azizlerini yüceltip tüm kullarını şereflendiriyor.

Mor Avgin'in seçilmiş öğrencileri ellerine su testileri alıp yollara çıktılar, yollarda gelip geçenlere su veriyorlardı. Mor Şalito da yorgunları rahatlatıp yoldan geçen susamışlara su içiriyordu. Bir gece Mor Şalito dağda yürürken bir yılan ayağını soktu, Aziz de değneğiyle onun başına vurup ezdi ve ona, "Neden cesaret edip beni ısırdın ey lanetli? Rabbimiz İsa Mesih bize yılan ve akrepleri ve bütün düşman hayvanları ezip basmak için bize güç ve yetki verdi ve hatta ölüm zehiri bile içersek bize zarar vermez" dedi.

Mor Şalito İzlo yaşarken, mucizeler yapan Mor Avgin'i İdareci Başkan ve çoban seçtiler. Saygıdeğer Mor Yakup'u da Nusaybin için Metropolit

seçtiler. Mor Yakup Nusaybin'de bir kilise inşa etmeği düşündü ve yaşlı Mor Avgin'e danışmak için yanına çıktı. Yanlarına Aziz Mor Şalito'yu da çağırdılar ve konuyu ona anlattılar. Üçü duaya başlayarak Allah'ın önünde diz çökerek O'ndan dilediler ve O'nun isteği gibi olmasını istediler, sonra her üçü dağdan inip kilisenin inşa edileceği yere geldiler. Orada kendilerine görünen Melek, Allah'ın övgüsü için büyük bir mabet inşa etmelerini, Süleyman'ın inşa ettiği Mabetten daha büyük ve geniş olmasını söyledi. Melek bir taraftan ölçtü, öbür taraftan Mor Yakup ve Mor Avgin, her üçü birlikte inşa edilecek mabedin ölçüsünü uzunlamasına ve genişliğine aldılar ve inşa etmeğe başladılar, Rab İsa Mesih de onlara kuvvet veriyordu. İnşaatı bitirdiklerinde Azizler çok sevindiler.

Yine Aziz Mor Yakup Cudi dağında inşa ettiği mabedi takdis etmek için gitti. Nuh Peygamberin gemisinin konduğu yer, beraberinde Mor Şalito'yu ve Mor Avgin'i ve yanlarında bulunan birçok kardeş de götürdü. Yolda giderlerken dağın eteğinde bulunan Serguga adında bir köye vardılar. Yürümekten yorulmuşlardı, biraz dinlendiler. Yakınlarda sık ağaçlarla kaplı bir orman vardı, yorgunluklarından biraz istirahat ettikten sonra iki kardeş odun kesmek için o ormana geldiler. Orada

bir ejderha vardı (uzunluğu 26 metre, genişliği 5 metre, ağzı ise 2 metreden daha büyüktü, ağzındaki dişleri 1 metre kadardı, gözleri her biri bir borazan gibi idi). Ejderha onları gördü, onlardan bir tanesini kaptı ve derhal onu yuttu ve kaçıp saklandı. Diğer genç ejderhanın nereye girdiğini gördü. Gidip bu olayı Mor Şalito'ya şöyle bildirdi: "Kardeşimin ölümüyle üzerime gelen ve tattığım bu sıkıntıyı bugün size bildiriyorum." Bunları işiten Mor Şalito, çok üzüldü, çocuğa, "gel ejderhanın girdiği yeri bana göster, onu kurtarayım" dedi. Gittiler ve ona yeri gösterdi, Mor Şalito dua ederek Rabbinden ejderhanın yuttuğu bu çocuğu kurtarmasını istedi ve dedi: "Ey Rab İsa Mesih, Yunus Peygamberi balığın içinden kurtardığın gibi, Daniyel'i aslanlar kuyusundan kurtardığın gibi, bu çocuğu da kurtar. Dul kadının biricik oğlunu, Yuoroş'un kızını, ve Eliazar'ı mezardan çağırıp dirilttiğin gibi, böylece bu çocuğu bu ejderhadan kurtar ve onu dirilt."

Mor Şalito o ejderhaya, "sana söylüyorum ey lanetli ejderha, çocuğu çıkar" dedi. Ejderha, Azizin sesini işittiğinde, ürküp deliğinden çıktı ve çocuğu kusarak ölü halde Azizin ayakları önüne attı. Ve kaçmak istedi, Aziz onu lanetledi ve ejderha patlayıp öldü.

Aziz Mor Şalito çocuğun bedenine yaklaşarak onun yaralarına yağ sürdü, çocuk dirilip kalktı ve koşarak Azizin ayaklarına kapandı. Öbür kardeş bu olanları görünce hemen köye koşarak olup bitenleri köylülere anlattı. Köy halkı büyük küçük herkes oraya koşup bereketlendi. O köyün hepsi Putperest idi. Azizler bu olaya çok sevindiler. Mor Avgin, Mor Şalito ve Mor Yakup köye giderek onları vaftiz ettiler, Mesih'in ten ve kanına iştirak ettiler ve onlara gerçek inancı öğrettiler. Yanlarında üç gün kaldıktan sonra, onları tembih ettiler ve mabedi takdis etmek için dağa çıktılar. Köy halkından bazıları da Azizlerle beraber gitti. Mor Şalito'nun diriltttiği ölü de onlarla gitti.

Mabedi takdis edip tekrar yerlerine döndüler. Dirilen genç de onlarla beraber manastıra gitti. Ve Mor Avgin ona, Ahi More ismini verdi. Genç, Mor Şalito'ya öğrenci oldu. Ahi More, zor işlerle, fazilet ve ermişliğin işleriyle, dua, oruç ve rekatlarla Rab'bini fiilleriyle beğendirdi. Mor Şalito'nun İzlo dağında ibadetini tüm yaşamı boyunca bitirmesi için kafasına yerleştirdi. Yaşlı Avgin bu mucizeyi öbür kardeşlere de anlattı. Sonra o kardeşler Mor Şalito'ya çok hürmet ve saygı gösteriyorlardı. Kendisi gece onlardan kaçtı çünkü hürmet ve saygı edilmesini istemiyordu, gece kalkıp kitabını tor-

basına koyarak gizlice gitti, çünkü Şeytan'ın onu işinden alıkoymasından korkuyordu.

Mor Şalito İzlo dağındaki manastırından çıkarken Allah'ın önünde diz çökerek şöyle dedi: "Ey Rab İsa Mesih, yürüyüşümü ve yollarımı düz et ve bedenimin korunacağı yeri sen bana göster, sevgin için dünyayı, malı ve methi terk ettiğimi de bilirsin." Duasını tamamladıktan sonra, onun üzerine bir nur parladı ve ona, "Bet Zabday (İDİL) yöresine git ve Şabo denilen dağda kal, bundan sonraki günlerini orada tamamla" dendi. Aziz ayaklarının üzerine bir haç işareti yaparak Allah'ın ona emrettiği yere gitmek üzere yola koyuldu.

Büyük kasabanın yanında bulunan Dicle nehrine vardığında, kuzey yönüne doğru bir mil kadar uzağa, sağa sola baktı, hiç kimseyi görmedi. Yüzüne bir haç işareti yaparak Dicle nehrinin suyu üzerine yürümeye başladı, tıpkı Simon Petrus'un su üzerinde yürüdüğü gibi. Böylece Mor Şalito Dicle nehrini geçti ve Şabo denilen dağa ulaştı.

Orada dar bir mağara buldu, içeri girip orada yaşamaya başladı. Kışların çok sert geçtiği burada Ruhsal faaliyetlerine başladı. İçinde bulunduğu yerin ağzını kapatırdı, güneş, ay ve yıldızları görmezdi, ne de gök yüzünü görürdü. Bir iki ay yemeksiz

kalırdı, ne doyum, ne de teselli bulurdu. Karla kaplanırdı, buz ve soğukla baş başa idi. Şeytan bu Azizi ne savaşla ne de kibirlikle yenmiyeceğini görünce, ona eziyet edip bu ibadetinden alıkoymak için bir fırsat buldu. Azizin bulunduğu yere yakın Marnesef adında putperest bir köy vardı, Şeytan'ın ve ona taptıkları putun adına kurulmuştu. Bir gün puta taparlarken, putun içindeki Şeytan onlarla konuşarak şöyle der: "Şu yakınınızda Nasıralı İsa'nın öğrencilerinden biri yaşıyor ve beni sürekli sıkıştırıp rahatsız ediyor. Şayet onu dövüp, kovmazsanız, köyünüzü bozacak ve beni de tahrip edecektir."

Bunun üzerine, bütün o köydekiler ellerinde kılıç ve sopalarla onu aramaya çıktılar. Öfke ve kinle Azizin yanına vardılar, onu dövdüler, işkence ettiler ve onu yarı ölü bıraktılar, cansız bir ölü gibi yere serdiler. Onlar öldüğünü ve onda nefes kalmadığını sanarak gittiler. Ve sevinç içinde putlarına tapmaya başladılar.

Onlar Mor Şalito'nun yanından gittikten sonra, Allah'ın Kayrası (inayeti) onun üzerine indi. Rab Mesih onun yanına geldi ve yaralarını pansuman etti, ağrılarını dindirdi, onu teselli etti. Aynı o gece Rab Allah gazap meleğini elinde ateş kılıcı ile gönderdi ve o köye veba hastalığını bulaştırdı ve

onları merhametsizce vurdu. Köydeki birine gece rüyada göründü, "Bu veba hastalığının size bulaşma nedeni, kulum Şalito'ya yaptığınız işkence ve zarardan kaynaklanmaktadır. Şayet onun yanına gidip duasını almazsanız, bu hastalıktan kurtulamazsınız" dedi.

Sabah daha gün ağarmadan büyük küçük hepsi Mor Şalito'nun bulunduğu yere gittiler ve onları affetmesi için ondan rica ettiler. Aziz Mor Şalito Rabbine benzemek isteyerek, çarmıha gerildiğinde Rabbimiz İsa'nın kendisini çarmıha gerenler için dua edip, merhamet dilediğini hatırlayarak, köy halkının üzerine dua ederek onlara, "Selametle gidin, Rab bu öfkeyi ve hastalığı sizden geçirsin" dedi. Onlar kendilerini affettiğine inanmayarak Mor Şalito'nun onlarla birlikte köylerine girmelerini rica ettiler.

Aziz kalkıp onlarla köye gitti ve onların üzerine dua etti ve o öldürücü hastalıktan kurtuldular. Ve aynı o günde, ona taptıkları o putu yere vurup kırdılar, sonra Aziz Mor Şalito'nun ayaklarına kapanarak onlara inancını anlatması için yalvardılar. Vaftiz edilmelerini ve Allah'a yaklaşmalarını istediler, hemen Aziz Mor Şalito, Muveyle köyünde olan dostuna yanına gelmesi için haber gönderdi. Dostu haberi alır almaz hemen geldi,

orada bir vaftiz yeri kurdular ve onları Baba Oğul ve Kutsal Ruh adına vaftiz edip, imana getirdiler. Hastalarını iyileştirdiler, böylece Mor Şalito'nun namı bütün yöreye yayıldı ve dağ yamacında bulunan bütün köylerin hepsi onun yanına gelip vaftiz oldular ve Hıristiyanlığı kabul ettiler. Mor Şalito onlara papaz ve şammaslar temin etti.

Aziz, Farzrun adında bir köye gitti ve gömülmek üzere olan bir ölü gördü. Bu köy halkı putperestlikte çok fanatik idi. Allah'tan ve imandan çok uzak idiler. Mor Şalito onlara, "Bu ölüyü diriltsem tek Allah'a inanmaz mısınız" diye sordu. Onlar, "Şayet ölünün dirildiğini görürsek, onu yaşatan tek Allah'a iman edeceyiz, O'na secde kılıp, O'nun dışında başka birini ne tanıyacağız ne de tabi olacağız" diye cevap verdiler.

Aziz, ölünün naaşına yaklaşarak üzerine bir haç işareti yaptı ve Rab İsa Mesih'in adını anarak, o anda ölüyü diriltti. Köy halkıyla konuşmaya başlayan ölü gördüklerini anlatarak şöyle diyordu: "Öbür dünyada Kralın başında nur ve vasıf giyinmiş bir tacı vardı ve onun kürsüsü altında alevler vardı, bu yaşlı adam onun sağında durarak o Kraldan beni yaşama döndürmesini diledi. Kral dileğini anında kabul etti ve gördüğünüz gibi dirildim. Kafir ve putperestlerin hepsinin cehennemde

azap çektiklerini ve Hıristiyanların nur içinde olduklarını gördüm" dedi.

Köy halkı o dirilen ölüden bunları işitince, hemen iman edip vaftiz oldular ve Hıristiyan oldular. Köyde Şeytanların Başı vardı ve onları tekrar aldatmak istiyordu. Mesih'e iman etmelerine karşı çıktı. Aziz Mor Şalito, dua ederek şöyle dedi: "Ya Rab bu zavallıyı göksel kültüre doğru yürüt, size ne lazımsa siz dilemeden önce lazım olduğunu bilir, yalnız iyi niyet görmek ister ve istenilen her şeyi kendi yanından hazırlayacak, Peygamberin buyurduğu gibi, Rab ondan korkanlara yakındır, onları duyar ve isteklerini yerine getirir, ve onları kurtarır."

Şimdi de Aziz Mor Şalito'nun ölümü, görevinin son buluşu ve ölüm gününde olan mucizeye değinelim.

Bir gün Mor Avgin takımından Muveyle köyünde olan dosto Ahısnoyo'nun hastalandığını ve öleceğini işitince, Mor Şalito onu ziyaret etmek, selamını ve duasını almak istedi. Mor Şalito Dicle Nehrine vardığında, Nehrin dalgalarla boğuşmakta olduğunu gördü. Etrafa bakıp bir sal ve kayık bulup karşıya geçmek istedi. Fakat bir şey bulamadı. Nehrin üzerine bir haç işareti yaparak Rab'bi çağırdı ve su üzerine sanki yer üzerinde yürü-

yormuş gibi yürümeye başladı. Aziz nehrin ortasına vardığında, Muveyle köyünden bir kadın onun suyun üzerinde yürüdüğünü gördü, testisini bırakıp gidip köy halkına, "Çıkın bakın ne büyük mucize, bir adam sanki yerde yürür gibi nehirde su üzerinde yürüyor" dedi.

Samiriyeli kadının Rab zamanında yaptığı gibi, köy halkına, "gelin görün, bütün yaptıklarımı bana söyleyen bir adam var" dedi.

Sonra Muveyle köyün inanlı halkı Azizin yanına geldi. Onu gören kadın: "Su üzerinde yürüyen adam bu idi, yaklaşın onun bereket ve dualarını alın" dedi. Aziz, halkın koşarak yanına geldiğini ve ona saygı gösterdiklerin görünce, Rab'bin önünde diz çökerek, "Ya Rab ruhumu al. Çünkü saygınlık yalınız sana yaraşır" dedi. Duasının kabul edildiğini ve Rab'bine kavuşma saatinin geldiğini anladı ve, "Ya Rab sana şükrederim ki, yaşamımın ve faaliyetlerimin sonuna kadar benimle beraber oldun. Beni kafirlikten, putperestlikten çıkarıp yaşam dolu bahçende kuzularınla sağında saydın. Şimdi yaşamımın sonuna yaklaştığım için, bu alemde yapmìş olduğum tüm hata ve günahlarımı inayetinle bağışla, hoşluğunun çiğini üzerime serp, kirliliklerimi yıkayıp beyazlat, açık yüzle seninle karşılaşmamı sağla ve kim Kiliseye gelip senin ve

benim ismimi anarsa, bütün iyi dilek ve cevabı ona ver. Ya Rab hangi yörede, ilde ve memlekette, veba hastalığı bulunursa, adını ve benim adımı anarlarsa, merhamet dilerlerse, onların dualarını kabul et ve dileklerine cevap ver. Onların üzerindeki öfkeyi kaldır. Suyun ateşi söndürdüğü gibi, veba hastalığını ve öfkeyi onlardan kaldır ve iptal et. Her nerede benim vücudumdan bir parça bulunursa, orada savaş, yıkım ve ölüm olmasın. Ve kim ki senin sözün üzerine bir bina (kilise) inşa ederse ona yardımını esirgeme. Ve kim benim anım için hayat hikayemi yazar ve okursa, onun ismini göksel krallığında yazmanı dilerim. Ve kim kilisede benim için adak veya sunu sunarsa, onun ismini göksel meleklerle an Ya Rab. Kim kiliseye gelip Sana güvenirse, ona hata ve günahlarını bağışla, her kimin hastası olup da benden şifa dilerse, hastalığını iyileştir, yaralarına merhem sür, her yöre ve yerde dualarında beni anarlarsa onların üzerine bereketlerini coştur ve onlara merhamet et."

Bu ermiş zat, duasını bitirdikten hemen sonra aziz ruhunu Rab'bin eline teslim edip vefat etti. Bütün nurlu tümenler taburlar onun etrafına toplandılar ve Kutsal Ruh'un terennümleriyle o aziz ruhu karşılayıp onu Karubim ve Sarafimlerin yanına yüceltip göksel kiliseye götürdüler. Hamd edicilerin arasına

kattılar. Peygaber, resul ve şehitlerin arasına götürdüler.

Aziz, dua ederken diz çökmüştü, etrafındaki insanlar, dua ettiğini düşünüyorlardı, onun yüzünden parlak nur parlıyordu. Bedeninden buhur ve esans kokusu gibi hoş bir koku geliyordu. Etrafındakiler baktı ki, duası çok uzun sürdü, onlardan bir tanesi onun yanına yaklaşarak, "Kalk ey peder, kalk üzerimize dua et ve bizi bereketle" dedi.

Çoktan vefat etmiş olduğunu anlayınca, acı ve hasretle ağlamaya başladılar: "Eyvahlar olsun ki, bizlerden ayrıldın, senin bereket ve sohbetlerinden eksik kaldık." Ağlama ve feryat seslerinden oradan geçen yolcuların hepsi onların yanına toplandılar ve çok sayıda insan orada toplandı. Çünkü Aziz Mor Şalito'nun vefat ettiği yer idi. Bu yer iki memleketin arası idi. Onun dostu, ağlama ve feryat sesini işitince kendisi de gelip ağladı.

Azizin üzerine üzülüp dua ettikten sonra, köy halkı ermişi alıp götürmek isterlerken, öbür taraftakiler bedenin yanlarında kalması gerektiğini söylediler. Aralarındaki tartışma büyüyüp silahlara sarıldılar ve savaşa hazırlandılar, birbirlerini öldürmeye kalkıştılar, sonra Rab Allah Azizin dostunun aklına iyi bir fikir koydu. Azizin dostu, "Arkadaşlar

durun! Niçin birbirimizi öldürelim, çünkü kendisi de buna razı olmazdı, gelin üzerine hiç yük taşımamış bir hayvan getirelim ve Azizin cenazesini onun sırtına yükleyelim. Allah'ın ve onun nerede istedilerse orada bırakalım ve bizden hiç kimse hayvanla beraber gitmesin" dedi. Bu fikir hepsinin aklına uydu ve öyle yaptılar. Sonra bir hayvan getirdiler ve cenazeyi sırtına yüklediler. Hayvan yürümeye başladı, yürüyüp gitti ta Azizin kaldığı yere doğru yol aldı. Dicle Nehrine vardığında, sanki normal yolda yürür gibi su üzerinde yürüyerek karşı tarafa geçti. Bunu görenler hayrete düştüler. Yoluna devam eden hayvan, Azizin bulunduğu mağaraya varıncaya kadar yol aldı ve mağaraya varınca önünde durdu. Aziz'in bedenini taşıyan hayvan melek tarafından, Aziz Mor Şalito'nun yaşadığı mağaraya varıncaya kadar yönlendirilmişti. Ama melek oradaki insanlar tarafından görünmüyordu, yalnız Azizin dostu yani bu fikri söyleyen kişi görebiliyordu. Ve onu o mağarada gömdüler ve üzerine büyük bir manastır inşa ettiler. Ve bu manastıra Mor Şalito Manastırı ismini verdiler.

Onun Manastırı günümüzde yardım kaynağı olmuştur. Hastalıkları tedavi edip şifa veriyor, ona umut bağlayanlara yardımcı oluyor. Daha çok veba hastalığı için ve bu hastalığa yakalanan kişiler, Mor Şalito'dan dileyip ve ona umut bağlayanlar

anında Rab'bin ve Azizin yardımıyla bu hastalıktan şifa bulurlar.

Aziz Mor Şalito, doksan beş yıl dokuz ay yaşadıktan sonra Rab'bine kavuştu, vefat etti.

"Vefatın esnasında herkes için dua ettiğin gibi ey Mor Şalito, şimdi biz zayıf kulların da, kadasetinden dileyip bize, memleketimize ve yurdumuza sulh ve selamet ver. Birlik ve beraberliğin egemen olduğu bir ortam yarat. Kilisende hizmet eden kahin ve diyakosları Harun'un sınıfına yerleştir. Genç ve yaşlılar, erkek ve bayanlar senin bayramından sevinsinler, mutlu olsunlar. Manastırlarda bulunan rahip ve rahibeleri sana düşen hisseye hissedar eyle. Bu dünyadan göç etmiş inanlı ölülerin sana yakın ve bulunduğun yerde bulunmalarını sağla. Bu yaşam öykünü yorulup yazan, okuyan ve dinleyenlere için Rab'den dile ki, hata ve kusurları bağışlansın. Hepimiz birlikte Rab Allah'a hamd ve şükürler sunalım. Şimdi ve her zaman, ebede dek. Azizin duaları bizimle olsun, amin."

"ܘܟܠ ܕܠܐ ܫܩܠ ܙܩܝܦܗ ܘܐܬܐ ܒܬܪܝ ܠܐ ܫܘܐ ܠܝ..."

(ܡܬܝ.ܝ.ܠܚ)

"Haçını alıp ardımsıra gelmeyen, bana layık değildir..."

(Matta 10:38)